

VÁRI FÁBIÁN LÁSZLÓ

Összefoglalás

Bátorítsd nyelvem, Istenem,
 rázd meg az eget felettem,
 merthogy kegyelmedből talán,
 én is költőnek születtem,
 akár azok,
 kik „széllal szemben”
 megkísérlik, megpróbálják,
 bőrükbe sütve felmutatják,
 mi mindent
 kell kibírnia, –
 s rettentse bár Szibéria,
 emelt fővel indul az ember,
 foga közt hordva elveit
 járja a titkok termeit,
 hogy vértet szerezzen magának,
 mert elviszik
 láncotalpas huszárnak
 Európába – messzire.

Hogy repedne meg a föld szíve,
 s azon túl is
 hadd essék bármi!
 Szóval és betűvel protestálni

itt miért, kik miatt érdemes?
 Csak duruzsolnak,
 csak mondogatják:
 nem lesz itt soha más szabadság,
 mint amit annak mondanak.

Bólint sok jámbor,
 helybenhagyja,
 pedig hát hazugság volt az anyja,
 s még micsoda vádak hangzanak!
 Tollaink önmön vérünkbe fúltak,
 múzsáink elkurvultanak.

Szitkozódni vagy sírni könnyebb?
 Eszi már rég
 a radai rosseb,
 mint II. Ulászló idején egykor.
 Azóta sincs
 e földön aranykor,
 és csak a holdról hull a hó

ott, ahol zúg
 az az egy folyó.

Ady alkonya

Elhagy az árnyam, elmegyek,
 Csillag sincs velem.
 E homályt át nem ütheti,
 Megpihen szemem.
 Sorsomhoz szabott síri ágy
 A felnégyelt Haza,
 Testemnek tüzét csillapítsd,
 Tisza és Duna.

Az alkony bíbor színre vált,
 Hitem erősítem.
 A Pokol az, mely így üzen,
 Nem az Úristen.
 Kegyetlen szél kerekedik
 Holnap ilyenkor;
 Kidőlt serlegből elfolyik
 Az úrasztali bor.

Ím, most e vers is meggyötör,
 Alig létezem.
 Áldani készül s visszahull
 Ölembe kezem.
 Írhatta volna magyarul
 Akárki fia,
 Parancsba kapván, hogy házát
 El kell hagynia.

Ha leszállván a nap

A magam nótájára

Ha leszállván a nap
kínok közt nyugszik el,
mit értik azt az asszonyok –
ilyenkor inni kell.

A ser is jó ital,
a vodka is vidít,
mégsem szedhetem örökké
a mások kertjeit.

Ők másképp mérik ezt,
s tán végzetes hiba –
a palackra is ráteszik:
Tokájszkoje vina.

Megszakadhatsz, szívem, –
de szőlőprés alatt!
Vérem a musttal egybeforr,
s az ördög elragad.

Ott ejtem le fejem
a Vénusz-domb tövéén,
szerelmes tettestársaim
leülnek mind körém,

és körbelengenek
boszorkány-illatok.
Ereimben régi ritmust
vernek a dobok.

Most bódítson a bor!
Szememre szoknya hull,
ágyékomban a tájoló
pörögni kezd vadul.

A szamorodni kincs,
ha nincs, kész gyötrelmem.
Álmomban nőmnek bájait
is abban fűrdetem.

Visszakapván eszem,
jövömet firtatom.
Nézzétek: lelkem lila láng
a Hajnalcsillagon!

Noénak üzenem,
hát nyílj meg, Genézis:
bár furcsa volt és szaggatott,
de bordal volt ez is.

Mítosztöredék

Antall Istvánnak

Szeptember szép szeme villan,
Kisasszony szoknyája lebben,
felkel két gyöngy-labda keble
az áldott ber'ki vizekben.

Felforr a tó körülötte,
magára fonódik karja,
kilép belőlem a lélek,
csókolgatja, takarja.

Megrándul drága gerince,
bódító párát lehelve
arcomba tolakszik arca,
elolvad számban a nyelve!

Eszem a szemét, a vállát,
víz-harang bölcsője ringat,
majd felneveli a nádas
születendő fiainkat.

Lopja a szél a ruhánkat,
szeretőm ölemből retten.
Lám, teljesedik az átok:
kócsaggá válunk mi ketten...

Kisasszony suhan az égen,
felhőkben ragyog a lába.
Pistám, ha két szemed kedves,
sohase nézzél utána!